

CK.0000078792

HỘI VĂN HỌC NGHỆ THUẬT VIỆT NAM

THUẬT CÁC DÂN TỘC THIỂU SỐ VIỆT NAM

HOÀNG CHIẾN THẮNG

NGẪN NGẶT KHÓC CƯỜI

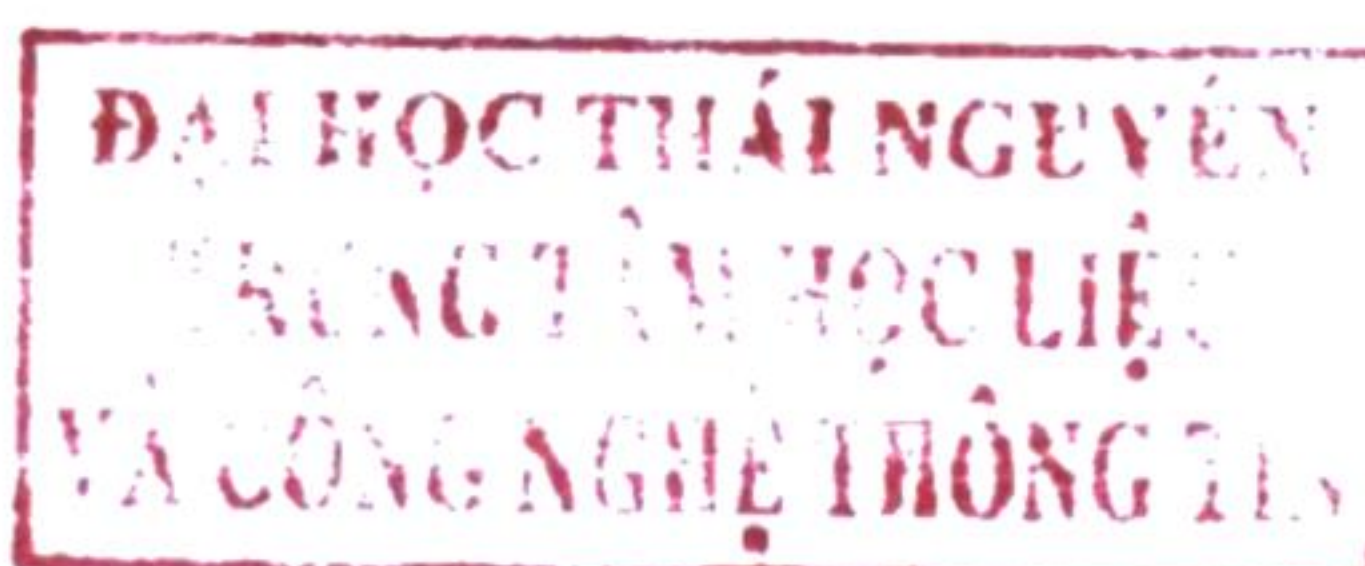
NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

LIÊN HIỆP CÁC HỘI VĂN HỌC NGHỆ THUẬT VIỆT NAM
HỘI VĂN HỌC NGHỆ THUẬT CÁC DÂN TỘC THIỂU SỐ VIỆT NAM

HOÀNG CHIẾN THẮNG

NGẪN NGẶT KHÓC CƯỜI

Tập truyện ngắn

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

**ĐỀ ÁN BẢO TỒN, PHÁT HUY GIÁ TRỊ
TÁC PHẨM VĂN HỌC, NGHỆ THUẬT
CÁC DÂN TỘC THIỂU SỐ VIỆT NAM**

Cố vấn Ban Chỉ đạo: Nhà thơ Hữu Thỉnh
Chủ tịch Liên hiệp các Hội Văn học nghệ thuật Việt Nam

BAN CHỈ ĐẠO

1. Nhà văn Tùng Diễm (Trần Quang Diễm) *Trưởng ban*
2. Nhà nghiên cứu, TS. Đoàn Thanh Nô *Phó Trưởng ban*
3. TS. Trịnh Thị Thủy *Phó Trưởng ban*
4. Nhạc sĩ Nông Quốc Bình *Ủy viên kiêm Giám đốc*
5. GS.TS. Nguyễn Xuân Kính *Ủy viên*
6. PGS.TS. Lâm Bá Nam *Ủy viên*
7. ThS. Vũ Công Hội *Ủy viên*
8. ThS. Phạm Văn Trường *Ủy viên*
9. ThS. Nguyễn Nguyên *Ủy viên*
10. ThS. Nguyễn Ngọc Bích *Ủy viên*

Giám đốc

Nhạc sĩ Nông Quốc Bình

LỜI GIỚI THIỆU

Ủy ban toàn quốc Liên hiệp các Hội Văn học nghệ thuật Việt Nam là tổ chức chính trị - xã hội - nghề nghiệp, thành viên của Mặt trận Tổ quốc Việt Nam, mái nhà chung của các Hội Văn học nghệ thuật cả nước. Liên hiệp gồm 74 tổ chức thành viên với trên 45.000 hội viên là văn nghệ sĩ thuộc các Hội Văn học nghệ thuật chuyên ngành Trung ương và các Hội Văn học nghệ thuật tỉnh, thành phố trực thuộc Trung ương, trong đó có Hội Văn học nghệ thuật các Dân tộc thiểu số Việt Nam.

Trải qua gần 25 năm hình thành và phát triển, đến nay Hội Văn học nghệ thuật các Dân tộc thiểu số Việt Nam đã có hơn một nghìn hội viên, trong đó gần 600 hội viên là người dân tộc thiểu số hoạt động tại 34 tổ chức cơ sở và các chi hội, tỉnh thành hội trong cả nước. Trong giai đoạn từ năm 1999 đến nay, được sự quan tâm của Đảng và Nhà nước, đã có hàng nghìn công trình, tác phẩm văn học, nghệ thuật các dân tộc thiểu số Việt Nam được sưu tầm, nghiên cứu, biên dịch, sáng tạo.

Bộ sách này là một phần của Đề án “Bảo tồn, phát huy giá trị tác phẩm văn học, nghệ thuật các dân tộc thiểu số Việt Nam”, với mục tiêu là thực hiện chính sách dân tộc của Đảng, Nhà nước nhằm bảo tồn, phát huy giá trị tác phẩm văn học, nghệ thuật các dân tộc thiểu số Việt Nam; quảng bá di sản văn hóa các dân tộc thiểu số Việt Nam với bạn bè thế giới; góp phần xây dựng nền văn hóa Việt Nam tiên tiến, đậm đà bản sắc dân tộc và xây dựng khối đại đoàn kết toàn dân tộc, thúc đẩy tiến trình đẩy mạnh công nghiệp hóa, hiện đại hóa đất nước và hội nhập quốc tế; bổ sung nguồn tài liệu phục vụ công tác giảng dạy, nghiên cứu, trao đổi, giao lưu và phát triển văn hóa giữa các tộc người, nhân dân trong và ngoài nước, với cộng đồng quốc tế.

Bộ sách là kết quả từ kho tài liệu hàng nghìn công trình, tác phẩm đã được nghiên cứu, sưu tầm, biên dịch, sáng tạo qua nhiều thế hệ tác giả, nghệ nhân, hội viên của Hội Văn học nghệ thuật các Dân tộc thiểu số Việt Nam.

Trong quá trình thực hiện bộ sách, Ban Chỉ đạo mong nhận được góp ý của quý bạn đọc gần xa.

TM. BAN CHỈ ĐẠO
TRƯỞNG BAN

Nhà văn Tùng Điền
Phó Chủ tịch Thường trực

Liên hiệp các Hội Văn học nghệ thuật Việt Nam

MÂY NGÀN

1.

Cha tôi lững thững đi vào, tiếng rẹt bệt từ sàn nhà được làm bằng tre vang lên theo mỗi bước chân ông. Con ghé dưới sàn nô đến ngộ, tôi thêm lăm cái cảm giác tung tẩy, thêm lăm cái cảm giác được là một con ghé. Vậy đây! Có đời thừa nhà ai lại muốn mình là một con ghé con kia chứ!

Và có lẽ sẽ chẳng bao giờ tôi tưởng tượng nổi ngoài kia lại có một bầu trời khác. Một góc nhỏ tối tăm, những hàng cột đen kịt từ đời ông nội để lại cùng đóm lửa lập loè mà tôi chỉ thấy được vào buổi đêm là những thứ gàn gũ hơn cả. Ngoài ra, đều không nằm trong tiềm thức của tôi.

Người đàn ông có dáng người tiêu tụy, ánh mắt đục buồn, cương trực ấy là cha. Ông cũng như tôi, kiên nhẫn, đợi chờ và hy vọng. Tôi đọc được ý nghĩ của ông có lẽ cũng bởi chúng tôi đều ở cùng trong một thế giới khác - thế giới của sự im lặng. Những giao cảm thay

cho ngôn ngữ, những hành động là lời nói thương yêu. Đôi khi con người ta không nhất thiết phải lên tiếng. Sự im lặng có lẽ còn có sức biểu cảm mạnh mẽ hơn ngôn ngữ rất nhiều. Đó là thứ ngôn ngữ riêng của thế giới mà hai cha con tôi đang sống. Bầu trời ấy khum khum được chống lên bởi những chiếc cột ám đen muội khói. Tôi hài lòng, còn cha dường như cam chịu. Đó là tất cả những gì chúng tôi có trong suốt chuỗi thời gian dài.

Thú thực tôi không nhớ mặt mẹ và cả cha... tôi chỉ lờ mờ hình dáng của người đàn ông mỗi đêm muộn lại ngồi dậy bên tôi. Tiếng thở dài và những bước chân là thứ âm thanh thường trực nhất.

Lần cuối cùng tôi nghe tiếng mẹ, đã lâu lắm, cũng như cái vòm trời đen kịt kia không biết đã bắt đầu như vậy từ bao giờ. Nhưng tôi nhớ rất rõ từng tiếng một của cha: “Thôi mình cứ đi, ở với tôi khổ thế đủ rồi, tôi không trách mình đâu!”.

Và mẹ tôi đi thật. Từ lần đó thế giới của chúng tôi chìm vào im lặng, giống như một sự im lặng mặc định vậy.

Tiếng radio lại vang lên. Tôi không hiểu họ nói những gì trong đó bởi những thứ tôi nghe được cao siêu quá, vượt xa khỏi tầm hiểu biết của tôi nhiều quá. Nhưng tôi biết cha rất buồn. Mỗi khi nghe xong, tiếng